

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. J.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4311/DS/2017,
JID 153112/2017/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4311/DS/2017, JID 153112/2017/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „magistrát“), ze dne 14. 2. 2017, č. j. MDC/15339/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 10. 2016 v čase 15:24 hod. na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice, mezi domy č. p. „X“ a „X“, na úrovni autobusových zastávek, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi registrační značky „X“, s přívěsem MARO registrační značky „X“, při jízdě ve směru na Markvartice překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 21 km/h (naměřená rychlost 74 km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ tedy 71 km/h).

Žaloba

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nikterak nevypořádal s doplněním odvolání, které žalobce dne 7. 6. 2017 zaslal magistrátu v souladu s usnesením magistrátu ze dne 14. 3. 2017. Magistrát měl předmětné doplnění odvolání dle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postoupit žalovanému. Takové pochybení magistrátu je přičitatelné žalovanému, neboť ten v odvolacím řízení odpovídá za pochybení správního orgánu prvního stupně. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015-20. Upozornil na svou písařskou chybu ve jméně odvolatele v textu emailu a na začátku doplnění odvolání, přičemž konstatoval, že z kontextu bylo zřejmé, že se jednalo o podání ve věci žalobce; v pochybnostech měl magistrát postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu.
3. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů shledal rovněž závěr týkající se naplnění materiální stránky přestupku, neboť žalovaný se řídil překonaným názorem, že jsou-li naplněny formální znaky přestupku, je automaticky naplněna i jeho materiální stránka, aniž by žalovaný zkoumal konkrétní okolnosti případu.
4. Dále je nepřezkoumatelný závěr žalovaného o formě zavinění žalobce (nevědomá nedbalost), když nikterak nezkoumal, zda žalobce mohl a měl vědět, zda překročil nejvyšší dovolenou rychlost a zda dodržel potřebnou míru opatrnosti.
5. Konstatoval, že není zřejmé, jaké znění zákonů žalovaný aplikoval, když znění dotčených právních předpisů konkretizoval pouze slovním spojením „ve znění pozdějších předpisů“.
6. Namítal, že správní orgány se nezabývaly možnostmi, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější, čímž bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. Upozornil, že příznivější je pro něj zákon č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový zákon o přestupcích“), jelikož zakotvuje katalog polehčujících okolností, kterými se správní orgán musí řídit. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29, a ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Uvedl, že měření rychlosti skrytým způsobem nemá oporu v zákoně a jedná se o postup ultra vires, tudíž je takto získaný důkaz v řízení nepoužitelný. K tomuto poukázal na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, zásadu zákonnosti a obecný princip, že důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby.
8. Za nepřezkoumatelný považoval postup, kdy správní orgán od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3 %, aniž by uvedl na základě jakého podkladu, tento založil do spisu, provedl jako důkaz, umožnil žalobci se s ním seznámit a vyjádřit se k němu.
9. Konstatoval, že nebyl naplněn účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu. Tento účel by byl naplněn pouze v případě, že by měření rychlosti probíhalo za použití vozidla označeného policejní symbolikou a nikoliv za použití civilního vozidla, jako tomu bylo v předmětné věci. Žalovaný se touto podmínkou měření nikterak nezabýval, a tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
10. Zdůraznil, že výrobcem a autorizovaným metrologickým střediskem je společnost RAMET a. s., která je tudíž ekonomicky zainteresována na udělování ověření svým výrobkům (rychloměrům). Navrhl, aby bylo předmětné soudní řízení přerušeno do doby, než správní orgán v přezkumném řízení posoudí podnět žalobce na zrušení ověřovacího listu k dotčenému rychloměru.
11. Uvedl, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, neboť proběhlo v zatáčce, přičemž správní orgán připustil, že se rychlost měřila v zakřiveném úseku, avšak nikterak se nezaobíral rozsahem zakřivení, aby mohl kvalifikovaně posoudit správnost měření rychlosti. Zpochybnil tvrzení zaměstnance společnosti RAMET a. s. Ing. L., že o zatáčku v měřeném úseku nešlo, jelikož tento je zjevně podjatý vzhledem ke skutečnosti, že jeho zaměstnavatel je výrobcem použitého rychloměru a současně mu udělil ověřovací list. Vytkl žalovanému, že neposoudil předmětné vyjádření z hlediska odbornosti a důvěryhodnosti. Uvedl, že úřední záznam s vyjádřením Ing. L. neobsahuje jeho názory, neboť jej sepsala toliko úřední osoba.
12. Namítal, že výrok v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neobsahuje zákonná ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno, tedy § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích a odkaz na vyhlášku č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích (dále jen „vyhláška č. 231/1996 Sb.).
13. Konstatoval, že žalovaný překročil svoji pravomoc, když žalobci výrokem určil, že musí pokutu i náklady řízení zaplatit převodem na účet či v hotovosti na pokladně. Jinak by žalobce mohl uloženou povinnost splnit jakýmkoliv způsobem dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
14. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že doplnění odvolání, které bylo magistrátu zasláno dne 7. 6. 2017 bylo označeno jménem a spisovou značkou odlišnou od jména a spisové značky spisu žalobce. Magistrát tudíž dané doplnění odvolání přiřadil k nadepsané spisové značce, odlišné od spisové značky žalobce, a tudíž se ani žalovaný nemohl nikterak o tomto zmocněncem žalobce mylně specifikovaném doplnění odvolání dovědět. Žalobci byla rovněž usnesením magistrátu ze dne 14. 3. 2017 stanovena lhůta k doplnění odvolání na pět pracovních dní ode dne doručení tohoto usnesení, přičemž zmocněnec žalobce učinil předmětné doplnění odvolání až po více jak dvou měsících ode dne doručení. Měl jej rovněž zaslat také žalovanému a nikoliv jen magistrátu, což v obdobných případech dalších svých zmocnitelů činí. Z uvedeného plyne, že pochybil zmocněnec žalobce, nikoliv správní orgány. Odmítl námitku žalobce, týkající se posouzení materiální stránky přestupku, neboť magistrát žalobcem podsouvané tvrzení v napadeném rozhodnutí neuvedl. Konstatoval, že bylo rozhodováno podle právního stavu platného v rozhodné době. K aplikaci pozdější příznivější právní úpravy pro žalobce sdělil, že nedošlo ke změně aplikovaného § 125c zákona o silničním provozu, který stanovuje druh a rozsah sankce a zákaz upuštění od uložení sankce. Nesouhlasil s tvrzením, že by policisté mohli provádět měření rychlosti pouze s vědomím měřené osoby, a že měření rychlosti nebylo prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Konstatoval, že odečet odchylky od naměřené rychlosti se provádí ve prospěch řidičů automaticky již léta. Odmítl námitku, že by vyjádření zaměstnance společnosti RAMET a. s. bylo podjaté, neboť tato společnost není nikterak ekonomicky závislá na výsledku přestupkového řízení. Konstatoval, že ověřovací list k předmětnému rychloměru byl vydán v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii. Zdůraznil, že měření rychlosti proběhlo v přímém úseku u autobusových zastávek v obci Ludvíkovice a tuto skutečnost dokládají i letecké záběry, které zmocněnec žalobce předložil ve vyjádření dne 3. 1. 2017. Deklaroval, že ve výroku nechybí ustanovení dle zákona o přestupcích, jelikož sankce byla uložena dle zákona o silničním provozu. Rovněž není protizákonné, že ve výroku absentuje odkaz na vyhlášku týkající se náhrady nákladů řízení. Sdělil, že určením způsobu zaplacení sankce dvěma nejpoužívanějšími způsoby nezkrátil žalobce na jeho právech. Podotkl, že žalobcův požadavek na anonymizace se netýká činnosti správních orgánů. Závěrem navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

Ústní jednání před soudem

16. Při jednání soudu dne 24. 2. 2020 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na žalobu a zástupce žalovaného na písemné vyjádření k žalobě ze dne 10. 1. 2018. Soud k návrhu žalobce provedl listinné důkazy – printscreeny doplnění odvolání a „Potvrzení o doručení Vašeho elektronického podání“. Z vlastní iniciativy soud provedl důkaz mapou profilu silnice č. I/13 v obci Ludvíkovice mezi domy č. p. „X“ a „X“ z internetového portálu www.mapy.cz.
17. Zástupce žalobce uznal, že v měřeném úseku nebyla zatáčka, avšak na důvodnosti žaloby nadále trval, přičemž poukázal na skutečnost, že doplnění odvolání mělo být přes chybu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmocněnce žalobce správně vyhodnoceno a zařazeno do spisu žalobce. Zopakoval námitku týkající se anonymizace údajů žalobce a jeho zástupce ve znění rozsudků přístupných na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

18. Zástupce žalovaného po provedení dokazování konstatoval, že rozsah uvedení údajů o jiné osobě namísto údajů žalobce v doplnění odvolání nelze označit za zřejmou chybu v psaní. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 3. 11. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 24. 10. 2016 ve 15:24 hodin na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice u č. p. „X“ směrem na Markvartice, kdy při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Audi A6 4F, registrační značky „X“, s přípojným vozidlem tov. zn. PN MARO MR 21, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, když mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, byla naměřena rychloměrem Ramer 10C rychlost 74 km/h (po odečtení průměrné odchylky 71 km/h). Součástí tohoto oznámení a úředního záznamu byl i výstup z rychloměru výrobního čísla 16/0257, seznam policistů proškolených k užívání rychloměrů Ramer 10, ověřovací list k rychloměru výrobního čísla 16/0257 a fotografie vozidla z místa spáchání přestupku.
22. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 16. 11. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání. K ústnímu jednání konanému dne 15. 12. 2016 se dostavil pouze zmocněnec žalobce, jenž požádal o vytvoření kopie kompletní spisové dokumentace a byla mu stanovena lhůta pro písemné vyjádření k věci do 27. 12. 2016. Dne 3. 1. 2017 obdržel magistrát emailem písemné vyjádření zmocněnce žalovaného. Magistrát si následně pro své rozhodnutí opatřil stanovisko společnosti RAMET a. s. ze dne 11. 1. 2017 k důkazní použitelnosti výstupu z rychloměru, načež se dne 3. 2. 2017 konalo druhé ústní jednání za přítomnosti zmocněnce žalobce a svědka M. B. – zasahujícího policisty. Dne 14. 2. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Dne 13. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které nebylo přes výzvu ze dne 14. 3. 2017 doplněno, načež žalovaný vydal dne 21. 9. 2017 napadené rozhodnutí.

23. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
24. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
25. Dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.
26. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
27. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
28. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
30. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí především v chybném posouzení materiální stránky spáchaného přestupku a v nedostatečném odůvodnění formy zavinění spáchaného přestupku.
31. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí k rozporovaným odvolacím námitkám žalobce dostatečně vyjádřil, a to především na str. 4 napadeného rozhodnutí (rovněž na str. 4 prvostupňového rozhodnutí) k materiální stránce přestupku, kde mj. uvedl: *„Odvolací orgán považuje za důležité upozornit na skutečnost, že pro naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně, v tomto případě tedy v zákoně č. 361/2000 Sb., a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.“* a na str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí k formě zavinění přestupku mj. sdělil, že: *„Je nadevší pochybnost zřejmé, že v tomto případě je naplněn povinný znak přestupku, kterým je zavinění. Zákonem chráněným zájmem je to, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu a povinnosti řidiče. V tomto konkrétním případě aby dodržovali nejvyšší dovolenou rychlost. Podle ustanovení § 3 přestupkového zákona postačuje k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona platí, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.“* V tomto směru je třeba vycházet z toho, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří z hlediska přezkumu jeden celek a také, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s nesouhlasem žalobce s předmětným odůvodněním.
32. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že úvaha správního orgánu o tom, že podle informací Ministerstva dopravy je nutné od naměřené rychlosti odečíst 3 %, je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán neuvedl podklad k této úvaze a ani jej neprovedl jako důkaz. Měření rychlosti vozidel, jež zahrnuje i odečet odchylky měření, provedli příslušníci Policie České republiky, jakožto profesionálové způsobilí k měření rychlosti ze zákona, jak je patrné z úředního záznamu a oznámení přestupku, ježto byly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Bylo tudíž nadbytečné provádět další důkazní prostředek, který by pouze duplikoval zjištění naměřené rychlosti Policií České republiky po odečtu odchylky měření ve prospěch žalobce.
33. K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí spatřované ve skutečnosti, že žalovaný se nikterak nevypořádal s doplněním odvolání, které žalobce dne 7. 6. 2017 zaslal magistrátu v souladu s usnesením magistrátu ze dne 14. 3. 2017, přičemž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

magistrát měl předmětné doplnění odvolání dle § 12 správního řádu, postoupit žalovanému, soud konstatuje následující. Soud se zabýval obsahem předmětného doplnění odvolání a jeho chybným označením a povinností magistrátu jej postoupit žalovanému. Z předložených listin (kopii emailů) doplnění odvolání a „Potvrzení o doručení Vašeho elektronického podání“, kterými soud provedl dokazování při jednání, je patrné, že zmocněnec žalobce v těle zprávy jako zmocnitele uvedl osobu (T. R.) odlišnou od žalobce s odlišným datem narození i bydlištěm, věc označil odlišnou spisovou značkou od spisové značky přiřazené k věci žalobce a především v textu zprávy konstatoval, že doplnění odvolání zasílá ohledně údajného přestupku, kterého se měl dopustit T. R. a nikoliv žalobce, přičemž opět uvedl i odlišné datum narození a bydliště od data narození a bydliště žalobce. Výše uvedené mylné údaje, kterými zmocněnec žalobce označil email s doplněním odvolání, se v souhrnu musely z pohledu magistrátu jevit jako přesvědčivá informace o tom, k jaké věci doplnění odvolání směřuje. V těle zprávy bylo dvakrát mylně uvedeno jméno, datum narození a adresa údajného přestupce a spisová značka věci, přičemž všechny tyto údaje přesně odpovídaly jiné věci, ve které zmocněnec žalobce jednal, a kumulativně tyto chybné údaje, které by byly v rozporu se jménem uvedeným v předmětu emailu, oprávněně magistrát vedli k závěru, že předmětné doplnění odvolání se týká věci odlišné od věci žalobce. Magistrát potažmo žalovaný tudíž nemohou nést odpovědnost za chybu a její logické následky, tedy zařazení doplnění odvolání k odlišnému spisu, které vznikly v důsledku poměrně rozsáhlého pochybení v označení doplnění odvolání zmocněncem žalobce.

34. Dále soud deklaruje, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechna aplikovaná zákonná ustanovení ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu, tedy § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášku č. 231/1996 Sb. Žalobní námitka o absenci zákonných ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a odkaz na vyhlášku č. 231/1996 Sb. ve výroku je tudíž nedůvodná, neboť namítaná chybějící ustanovení jsou obecné povahy, zatímco ve výroku uvedená ustanovení jsou k nim ve vztahu speciality, a proto není třeba ona obecná ustanovení ve výroku uvádět, odkaz na namítanou vyhlášku č. 231/1996 Sb. výrok obsahuje a § 13 odst. 1 zákona o silničním provozu nebyl aplikován.
35. Soud shrnuje, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
36. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, shledal soud nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez dopadů na nyní projednávanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Dle § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový zákon o přestupcích“), jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel
- a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých,
 - b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost,
 - c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu,
 - d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo
 - e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném.
38. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, vyplývá následující: *„Nejvyšší správní soud konstatuje, že zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky neznamena, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, viz výše zmíněný rozsudek sp. zn. 4 As 96/2018, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatel.“*
39. K žalobní námitce týkající se výhodnosti aplikace pozdější právní úpravy pro žalobce s ohledem na skutečnost, že pozdější právní úprava dle nového zákona o přestupcích obsahuje katalog polehčujících okolností, ke kterým musí správní orgán přihlédnout, soud sděluje, že žalobce se v konkrétním případě žádné ustanovení o polehčujících okolnostech netýká. Tudíž se jedná o námitku pouze v teoretické rovině bez reálného dopadu na konkrétní případ žalobce, když žalobci byla uložena pokuta při spodní hranici zákonné sazby. Správní orgány nepochybily, když ve svých rozhodnutích úvahu o neaplikaci pozdější právní úpravy neuvedly. Žalobce tuto skutečnost ostatně ani v přestupkovém řízení nenamítal.
40. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
41. K námitkám, že měření rychlosti proběhlo skrytě a nenaplněvalo účel měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti provozu, tedy prevence, soud konstatuje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Ke způsobu měření rychlosti civilními vozy neoznačenými symbolikou Policie ČR soud podotýká, že zmocňující § 79a zákona o silničním provozu nevymezuje způsob měření rychlosti pouze na případy za použití služebních vozidel označených viditelnou symbolikou Policie ČR.

42. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti rychloměrem Ramer 10C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), vyplývá, že „výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policii) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. K tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“
43. Ověření rychloměru není zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření rychloměru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. Podstatu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce výše uvedenou námitkou nezpochybnil.
44. K žalobní námitce, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, soud uvádí, že z výroku, jež má oporu v podkladech správního spisu, je patrné, že k měření rychlosti došlo na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice u č. p. „X“, směr jízdy na Markvartice. Z mapy silniční a dálniční sítě z internetového portálu Mapy.cz (dostupné na www.mapy.cz) je patrné, že se jedná o přímý úsek silnice. Také z obrázků mapy místa měření, které ve správním řízení předložil žalobce (č. l. 15 a 16 správního spisu), se jeví, že měřený úsek silnice byl přímý, nikoli výrazně zakřivený. Není tedy prostoru pro pochyby, že bylo měřeno v zatáčce. Nadto je naměřená rychlost podrobena odečtu průměrné odchylky měření, jež je korekcí neideálních podmínek měření v reálném světě. Správnost provedeného měření taktéž potvrdil zaměstnanec autorizovaného metrologického střediska společnosti RAMET a. s. ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2017 založeném ve správním spise na č. l. 26. Žalobci se nepodařilo touto námitkou napadené rozhodnutí zpochybnit.
45. Ani fakt, že magistrát ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit převodem na účet či v hotovosti na pokladně správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedeným způsobem. Netvrdí-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho magistrát omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34.)

46. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
47. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
48. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. února 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)